

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 21 lipca 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Marcin Krzywoszyński
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Władysław Budzeń (<i>spr.</i>)
	<i>Członek GKO:</i>	Artur Walasik
Protokolant:		<i>Anna Jedlińska</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Jacka Krawczyka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lipca 2014 r. odwołania wniesionego przez **Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych** na niekorzyść Obwinionego (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi, z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. akt: NDB-50/Ł/31/2013, w zakresie, w którym uniewinniono Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Prezydenta Miasta (...) – od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 – ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zgodnie

z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, poprzez wykorzystanie w grudniu 2009 r. oświatowej części subwencji ogólnej w kwocie 696.185,02 zł, przeznaczonej na pokrycie planowanych wydatków 2010 r., z naruszeniem wówczas obowiązujących: art. 165 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U.

Nr 249, poz. 2104 ze zm.) oraz art. 7 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 34 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526 ze zm.), ponieważ zarzuczonego czynu nie popełniono,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), uchyla orzeczenie w zaskarżonym zakresie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi (zwana dalej RKO) orzeczeniem z dnia 21 lutego 2014 r., na podstawie art. 78 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 78 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), zwanej dalej ustawą, uniewinniła Obwinionego (...), pełniącego w czasie zarzucanego czynu funkcję Prezydenta Miasta (...), od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, tj. popełnienia czynu określonego w:

1. art. 18 pkt. 1 ustawy, zgodnie z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest zaniechanie przeprowadzenia lub rozliczenia inwentaryzacji albo przeprowadzenie lub rozliczenie inwentaryzacji w sposób niezgodny z przepisami ustawy z dnia 29 września o rachunkowości, poprzez zaniechanie rozliczenia różnic inwentaryzacyjnych zaistniałych między stanem faktycznym w zakresie gruntów oraz prawa użytkowania wieczystego gruntów w odniesieniu do inwentaryzacji przeprowadzonej na dzień 31 grudnia 2009 r. z naruszeniem art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości,

2. art. 11 ustawy, zgodnie z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, poprzez wykorzystanie w grudniu 2009 r. oświatowej subwencji ogólnej w kwocie 696.185,02 zł, przeznaczonej na pokrycie planowanych wydatków w roku 2010, z naruszeniem wówczas obowiązujących: art. 165 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych oraz art. 7 ust. 1 pkt. 4 w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 2 i art. 34 ustawy z dnia 3 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, uznając, że zarzucanych czynów nie popełniono.

Powyższe orzeczenie zostało poprzedzone orzeczeniem RKO z dnia 10 grudnia 2012 r. o uniewinnieniu Obwinionego od czynów opisanych w analogiczny sposób, zaskarżonym przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwego w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy RIO w Łodzi (zwanego dalej Rzecznikiem) na niekorzyść Obwinionego. Orzeczenie RKO z dnia 10 grudnia 2012 r. zostało uchylone przez Główną Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (zwaną dalej GKO) orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2013 r., a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania RKO.

W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 21 lutego 2014 r., RKO wskazała, że w zakresie czynu polegającego na wykorzystaniu, w grudniu 2009 roku, części oświatowej subwencji ogólnej, w kwocie 696.185,02 zł, na pokrycie planowanych wydatków w 2010 r., GKO - rozpoznając sprawę 22 kwietnia 2013 r. - uznała, że przedmiotem upoważnienia do dokonania wydatku nie jest wyłącznie przeznaczenie środków. Zakres upoważnienia do dokonania wydatku jest oznaczony przez ustalenie kwoty, przeznaczenia oraz okresu, w jakim dokonano wydatku. Z istoty budżetu, jako planu rocznego w perspektywie rocznej, wynika uprawnienie do dysponowania środkami finansowymi w roku, jakiego dochody dotyczą. Kompetencja do dokonania wydatków

z tych środków powstała dopiero w dniu 1 stycznia 2010 r., zaś dokonanie wydatku wcześniej jest dokonaniem wydatku bez upoważnienia.

RKO podkreśliła, że Rzecznik uznał argumentację obrony, że jest to rozwiązanie stosowane przez jednostki samorządu terytorialnego i dopuszczalne w świetle prawa, bowiem zdarzają się sytuacje, w których otrzymane środki są wydatkowane przez jednostkę jeszcze w grudniu tego samego roku ze względu na potrzebę uregulowania powstałych wcześniej zobowiązań. Środki te wydatkowane są na poczet przyszłych środków uzyskanych z tytułu udziałów w podatkach, które wpłyną do jednostki w styczniu roku następnego. W związku z powyższym, Rzecznik Dyscypliny ustalił kwotę objętą zarzutem naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 11 ustawy, pomniejszając zakwestionowaną kwotę wydatkowanej subwencji o środki uzyskane z tytułu udziałów w podatkach, które wpłynęły w 2010 r., a dotyczyły dochodów za rok 2009. W efekcie Rzecznik uznał, że przekroczenie zakresu upoważnienia do dokonywania wydatków wyniosło 696.185,02 zł.

W ocenie RKO, wniosek o ukaranie nie wskazywał czynu polegającego na przekroczeniu upoważnienia do dokonania wydatków ze środków publicznych. Wydatki będące przedmiotem zarzutu nie przekraczały planu finansowego, dokonywane były zgodnie z przeznaczeniem i w granicach kwot określonych planem finansowym danego roku budżetowego. Na pokrycie tych wydatków wykorzystano środki subwencji przeznaczonej na rok następny. Zdaniem RKO, wykorzystanie części środków subwencji oświatowej na rok następny na wydatki roku poprzedzającego nie wypełnia dyspozycji art. 11 ustawy, ponieważ nie stanowi dokonywania wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia. Ustawodawca spenalizował czyny stanowiące naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w katalogu tych czynów nie ujął przypisania odpowiedzialności z powyższego tytułu.

Rzecznik, w dniu 9 kwietnia 2014 r., wniósł odwołanie - na niekorzyść Obwinionego, (...) - od orzeczenia RKO z dnia 21 lutego 2014 r., w części dotyczącej czynu określonego w art. 11 ustawy. W zakresie czynu określonego w art. 18 pkt 1 ustawy, orzeczenie to nie zostało zaskarżone.

W odwołaniu Rzecznik zarzucił RKO naruszenie:

1. art. 11 ustawy, poprzez błędną wykładnię wskazanego przepisu i uznanie, że dyspozycja normy prawnej zawartej w art. 11 nie obejmuje czynu polegającego na dokonaniu wydatków w 2009 r. ze środków publicznych stanowiących dochody roku 2010.
2. art. 150 ust. 2 ustawy, zgodnie, z którym w przypadku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wskazania GKO, co do dalszego postępowania, są wiążące dla komisji orzekającej, której sprawę przekazano.

W uzasadnieniu do odwołania Rzecznik stwierdził, że podziela ustalenia kontroli inspektorów RIO w Łodzi. Wskazał, że zgodnie z art. 165 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych budżet jednostki samorządu terytorialnego jest rocznym planem dochodów i wydatków oraz przychodów i rozchodów tej jednostki. Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego jednym ze źródeł dochodów jest subwencja ogólna, a częścią tej subwencji jest subwencja oświatowa, która przekazywana jest w trybie i na zasadach określonych w art. 34 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Stosownie do powyższego, przekazana 22 grudnia 2009 r. subwencja oświatowa dotyczyła stycznia 2010 r. i stanowiła zaplanowane źródło dochodów oraz pokrycia wydatków 2010 r. W całości do końca 2009 r. powinna być zaewidencjonowana na koncie rozliczeń międzyokresowych, a gospodarowanie tymi środkami mogło nastąpić dopiero od dnia 1 stycznia 2010 r., na podstawie uchwały budżetowej na rok 2010 bądź projektu budżetu. Wydatkowanie środków finansowych w 2009 r., przeznaczonych na pokrycie planowanych wydatków w 2010 r., stanowiło naruszenie ww. przepisów oraz wypełniało znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 11 ustawy.

Rzecznik wskazał, że uwzględnił argumentację obrońcy obwinionego (przedstawioną w oparciu o publikację (...)) i skorygował kwotę uznaną za przekroczenie zakresu upoważnienia do dokonywania wydatków z 1.980.585, 32 do 696.185,02 zł (należy nadmienić, że wniosek o ukaranie dotyczył wydatków w łącznej kwocie 696.185,02 zł).

Rzecznik podniósł także, że orzeczeniem z 22 kwietnia 2013 r. GKO uchyliła pierwsze orzeczenie RKO (z 10 grudnia 2012 r.) dotyczące uniewinnienia Obwinionego od omawianego zarzutu. Rzecznik podkreślił, że RKO nie zastosowała się do wiążących zaleceń GKO i ponownie orzekając w sprawie, orzeczeniem z dnia 22 lutego 2014 r., także uniewinniła Obwinionego. Rzecznik nie zgodził się z argumentacją RKO zawartą w uzasadnieniu tego orzeczenia, dotyczącą zakresu naruszenia, o którym mowa a art. 11 ustawy. Za trafną uznał natomiast argumentację zawartą w uzasadnieniu orzeczenia GKO z dnia 22 kwietnia 2013 r.

GKO, po rozpoznaniu sprawy na rozprawie w dniu 21 lipca br. zważyła, co następuje.

W ocenie GKO, RKO – w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 21 lutego 2014 r. – dokonała błędnej oceny stanu prawnego, tj. błędnej wykładni art. 11 (do 10 lutego 2012 r. art. 11 ust.1) ustawy. Ponadto RKO naruszyła art. 150 ust. 2 ustawy poprzez niezastosowanie się do wiążących wskazań GKO, zleconych przy przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia.

GKO, uchylając - orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2013 r. - orzeczenie RKO z dnia 10 grudnia 2012 r., jednoznacznie stwierdziła, że orzeczenie RKO w zakresie czynu określonego w art. 11 ustawy w ogóle nie poddaje się kontroli instancyjnej, gdyż z uzasadnienia nie wynikają przyczyny podjętego rozstrzygnięcia. Przedmiotem zarzutu nie było przyjęcie, że przekroczono zakres upoważnienia do dokonania wydatku poprzez wydatkowanie środków na cele nieujęte w budżecie jednostki. Zarzut dotyczył faktu, iż wydatki - ze środków, z których jakiegokolwiek wydatki mogły być realizowane dopiero po dniu 1 stycznia 2010 r. - zostały dokonane w roku 2009. Dla takiego zarzutu całkowicie bez znaczenia jest okoliczność, na jakie zobowiązania zostały przekazane środki. GKO dobitnie wskazała, że przedmiotem upoważnienia do dokonania wydatku nie jest wyłącznie przeznaczenie środków. Zakres upoważnienia do dokonania wydatku jest oznaczany przez ustalenie kwoty (czy nie przekracza limitu ustalonego w planie dla danego rodzaju wydatku i kompetencji osoby dokonującej wydatku), przeznaczenia (czy można było sfinansować dane wydatki konkretnymi

środkami) oraz okresu, w jakim dokonywano wydatku. Użycie w roku 2009 środków, które są dochodami roku 2010 zawsze będzie się odbywało z naruszeniem kompetencji do ich wydawania. W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 22 kwietnia 2014 r. GKO jasno określiła, że z istoty budżetu, jako planu finansowego w perspektywie rocznej, wynika uprawnienie do dysponowania środkami finansowymi w roku, jakiego dane dochody dotyczą. Nie ma znaczenia, kiedy środki zostały przekazane – w tym konkretnym wypadku od momentu otrzymania środków do dnia 1 stycznia 2010 r. jednostka nie miała prawa przeznaczać kwot subwencji na jakiegokolwiek wydatki, zarówno ujęte w planie finansowym jak i nieujęte w tym planie. Kompetencja do dokonywania wydatków z tych środków powstała dopiero w dniu 1 stycznia 2010 r., zaś dokonanie wydatku wcześniej jest dokonaniem wydatku bez upoważnienia. GKO podkreśliła, że w zakresie tego zarzutu fakt naruszenia przepisów prawa nie może budzić wątpliwości bez względu na to, jakie zobowiązania zostały sfinansowane – upoważnienie, jakim dysponował Obwiniony do dnia 31 grudnia 2009 r. środków tych nie obejmowało. GKO uznała odwołanie Rzecznika za całkowicie słuszne, w zakresie tego czynu. Uznając, że przypisanie odpowiedzialności jest uzasadnione GKO przekazała natomiast sprawę do ponownego rozpoznania ze względu na regulację art. 146 ust. 2 ustawy. W myśl tego przepisu GKO, w przypadku wniesienia odwołania na niekorzyść obwinionego, który został uniewinniony nie może wydać orzeczenia o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Jeżeli jednak uzna, że przypisanie tej odpowiedzialności jest uzasadnione, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.

RKO, rozpatrując skierowaną przez GKO do ponownego rozpoznania sprawę Obwinionego (...) i wydając orzeczenie z dnia 21 lutego 2014 r. nie uwzględniła treści art. 150 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. W myśl tego przepisu wskazania GKO, co do dalszego postępowania są wiążące dla komisji orzekającej, której sprawę przekazano. W uzasadnieniu orzeczenia z dnia 21 lutego 2014 r. RKO tylko przytoczyła częściowo stanowisko GKO, nie zastosowała się natomiast do jednoznacznej wykładni przepisów prawa – dotyczących omawianego zarzutu - dokonanej przez GKO. RKO w zasadzie nie podjęła nawet próby wskazania innych (niż podane w uzasadnieniu do orzeczenia RKO z dnia 10 grudnia 2012 r.) powodów,

które mogłyby stanowić podstawę do uniewinnienia Obwinionego od czynu określonego w art. 11 ustawy. Zignorowała tym samym zalecenia i argumenty GKO, naruszając tym samym art. 150 ust. 2 ustawy.

Podkreślenia wymaga, że rozpoznając sprawę GKO nie może, co do zasady, wykraczać poza granice określone złożonym odwołaniem i zaskarżonym orzeczeniem. Tym bardziej nie może wychodzić poza granice określone wnioskiem o ukaranie i rozważać, czy doszło do popełnienia czynów nieobjętych wnioskiem o ukaranie. Dlatego należy uznać, że rozważania RKO i Rzecznika, dotyczące uwzględnienia argumentacji obrońcy Obwinionego (przedstawionej w oparciu o publikację B. Bakalarskiej) i skorygowania – przez Rzecznika na etapie postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez Rzecznika (przed złożeniem wniosku o ukaranie) - kwoty wydatków dokonanych z przekroczeniem upoważnienia do dokonywania wydatków z 1.980.585, 32 do 696.185,02 zł, nie odnoszą się bezpośrednio do czynów rozpoznawanych w aktualnie prowadzonym postępowaniu.

GKO uznała natomiast, że ze środków oświatowej subwencji ogólnej, otrzymanej w grudniu danego roku a przeznaczonej na finansowanie wydatków w miesiącu styczniu roku następnego, jednostka samorządu terytorialnego nie może w grudniu (w miesiącu, w którym otrzymała środki) regulować żadnych zobowiązań (w tym wymagalnych). Zarówno art. 165 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (obowiązujący w czasie popełnienia zarzucanego czynu), jak i art. 211 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (obowiązujący w czasie orzekania), jednoznacznie stanowią, iż budżet jednostki samorządu terytorialnego jest rocznym planem dochodów i wydatków oraz przychodów i rozchodów tej jednostki. Oznacza to, że środki oświatowej subwencji ogólnej przekazanej w grudniu na finansowanie wydatków stycznia roku następnego zaliczają się do budżetu roku następnego.

Ponadto GKO zwraca uwagę, iż wykorzystując część ogólnej subwencji oświatowej przekazanej w grudniu 2009 r. na sfinansowanie zobowiązań 2009 r. naruszono postanowienia:

- pkt II.1.24 Załącznika nr 1 do Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowych zasad rachunkowości oraz planów kont dla budżetu

państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz niektórych jednostek sektora finansów publicznych (Dz. U. Nr 142 poz.1020, z późn. zm.) obowiązującego w czasie popełnienia czynu oraz

- pkt II.1.17 Załącznika Nr 2 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 lipca 2010 r w sprawie szczegółowych zasad rachunkowości oraz planów kont dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego, jednostek budżetowych, samorządowych zakładów budżetowych, państwowych funduszy celowych oraz państwowych jednostek budżetowych mających siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 128, poz. 861) obowiązującego w czasie orzekania.

Z przywołanych uregulowań wynika, że konto 909 – „Rozliczenia międzyokresowe”, służy ustaleniu stanu rozliczeń międzyokresowych, a rozporządzenie z 2010 r., jako przykład wydatków przyszłych okresów podaje subwencje i dotacje przekazane w grudniu dotyczące następnego roku budżetowego.

W ocenie GKO, nie do zaakceptowania są stwierdzenia RKO, że „wydatki będące przedmiotem zarzutu nie przekraczały planu finansowego dokonane były zgodnie z przeznaczeniem i w granicach kwot określonych planem finansowym danego roku budżetowego” oraz, iż „wykorzystanie części środków ogólnej subwencji oświatowej na rok następny na wydatki roku poprzedzającego nie wypełnia dyspozycji art. 11 ustawy, ponieważ nie stanowi dokonywania wydatków ze środków publicznych bez upoważnienia”. Podkreślenia wymaga, że upoważnienie do dokonywania wydatków, które posiadał Obwiniony dotyczyło wydatków roku 2009. GKO zwraca uwagę, że przez dokonywanie wydatków należy rozumieć przekazywanie środków pieniężnych, głównie z posiadanych rachunków bankowych, na podstawie udokumentowanych tytułów (dowodów księgowych) w granicach wielkości limitów określonych w planie finansowym jednostki. W razie niewystarczających limitów przed dokonaniem wydatku należy dokonać odpowiedniego – zgodnego z przepisami - przeniesienia wydatków. Oznacza to, że podstawą dokonania wydatku jest posiadanie na właściwym rachunku bankowym środków pieniężnych. Ogólna subwencja oświatowa, która wpłynęła 20 grudnia 2009 r. została zaksięgowana: Wn Rachunek budżetu (konto 133), Ma Rozliczenia międzyokresowe (konto 909). Po stronie Ma

konta 909 księgowane są przychody finansowe stanowiące dochody przyszłych okresów, które powinny być wydatkowane (wykorzystywane) w ściśle określonych okresach. Wydatkowana 31 grudnia 2009 r. z oświatowej subwencji ogólnej kwota 1.980.585,32 zł została zaksięgowana Wn konto 909, Ma konto 240 Pozostałe rozrachunki. RKO w uzasadnieniu szczegółów przestawiła, co prawda takie księgowania, ale nie odniosła się negatywnie do zmniejszenia konta 909 o ww. kwotę, co oznaczało ewidentne wydatkowanie części środków pieniężnych z ogólnej subwencji oświatowej ujętych po stronie Ma konta 909 i przeznaczonych na styczeń 2010 r.

RKO, jako jeden z argumentów do ponownego uniewinnienia Obwinionego wskazała, iż wydatek ten mieścił się w granicach kwot określonych planem finansowym. GKO ponownie podkreśla, iż wydatki na sfinansowanie zobowiązań 2009 roku powstałych w dziale 758 Różne rozliczenia, rozdziale 75801 Część oświatowa subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego, w § 292 Subwencja ogólna z budżetu państwa nie mogły być sfinansowane (pokryte) z ogólnej subwencji oświatowej przekazanej w grudniu 2009 r. na sfinansowanie wydatków miesiąca stycznia 2010 r.

GKO tym samym za trafny uznała - zawarty w odwołaniu Rzecznika - zarzut naruszenia przez RKO art. 11 (do dnia 10 lutego 2012 r. art. 11 ust. 1) ustawy poprzez dokonanie błędnej wykładni tego przepisu przez uznanie, że dyspozycja normy prawnej nie obejmuje czynu polegającego na dokonaniu wydatków w roku 2009 ze środków publicznych stanowiących dochody roku 2010.

W czasie popełnienia czynu art. 11 ust. 1 ustawy stanowił, że naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia albo z przekroczeniem zakresu upoważnienia. Dokonując wydatków ze środków oświatowej subwencji ogólnej przeznaczonych na miesiąc styczeń 2010 r. – 31 grudnia 2009 r. - Obwiniony nie miał upoważnienia do takiego działania, zatem wypełniał tym działaniem znamiona czynu określonego w przywołanym przepisie.

W czasie orzekania art. 11 ustawy stanowi, że naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków. Nawet uznanie, że Obwiniony dokonując wydatków w dniu 31 grudnia 2009 r. nie przekroczył kwot określonych w uchwale budżetowej czy planie finansowym nie może stanowić podstawy do jego uniewinnienia, ponieważ wydatków dokonał z naruszeniem przepisów dotyczących wydatkowania oświatowej subwencji ogólnej, a więc wypełnił znamiona czynu określonego w tym przepisie.

Mając powyższe na uwadze, GKO orzekła, jak w sentencji.